

Srčni valovi.

1.

Kot hipi radosti in sreče
tak ure polnočne beže —
Pri vincu sedijo fantje,
iz prsi jim pesmi kipe.

Kako je pač težko življenje,
ki danes nam srečo deli,
a jutri že vzame vse nade,
v tujino nas mrzlo podi! . . .

Pojó si o miljenem domu,
ki dajo nocoj mu slovo,
za kočice tihe, za ljubice
stori se jim milo tako!

In sam sedim, slušam in mislim,
kak lahka mi pot bo tačas,
ko kočice nimam jaz tihe,
ko nimam ljubice jaz.

2.

Nocoj je žalost daleč,
nocoj bolesti ni,
in sama sreča sije
na ršaše mlade dni.

Oči zro nagajivo
in lica rdijo vmes —
ah, kakor noč poročna
prihajala bi res . . .

Nocoj pri nas je Mici
in smeje se na glas, —
tu v srcu nekaj vstaja,
ah, to je njen obraz!

In čudno je tu v duši
in k srcu sili kri, —
iz dalje tiho bliža
se vrsta lepih dni . . .

3.

Naposled pa sva se našla
tam sredi belih cest,
naposled pa sem ti povedal,
da bom ti na veke zvest.

In tak lepo so svetile
zvezde sred tihe noči,
in tak lepo so sijale
te tvoje temne oči! . . .

4.

Tam, kjer se skrivajo šmarnice, To žalost je, to je ljubezen
kjer ptički so drobni doma, in njeni so vzdihni le-to.
kjer gozdni studenec izvira — Ah, sama sedi, tako sama,
tam ljubiva se midva. solzé iz oči ji teko.

Pridihali rahli so dihi In vstaja iz mraka in toži
med zelene travice — njen tihi in blede obraz —
To niso dihi večerni Zakrij mi oči, da ne vidim . . .
iz skrite dobravice. ves žalosten danes sem jaz!

5.

Prišlo je z rahlimi sanjami
in z njimi je vzelo slovo,
in ti mi roko podaješ
in veselo je tvoje oko.

Saj bilo je vse kakor v pesmi —
ah, v pesmi ljubili smo se
in v pesmi smo žalovali
in v njej poslovili smo se! . . .

Roman Romanov.